

Simona Babčáková: „Cítím se blažená, když lidi rozesměju“

S úžasnou herečkou, komičkou, improvizátorkou, ale i tanečnicí, moderátorkou či pedagožkou Simonou Babčákovou jsme se potkali během Letní filmové školy a já tak měla možnost se během půlhodinového moc příjemného rozhovoru dozvědět, jak prožívala lockdown, jak vzpomíná na Stardance, jak se jí hrají potvory, ale i na to, jak si užila pobyt v Uherském Hradišti a kde ji nyní diváci v brzké době uvidí.

Jak jste prožívala dobu covidovou? Více jste pracovala, nebo spíš odpočívala?

To je taková otázka na půl hodiny, kdybych to neměla odbýt jednou banální větou.

Odpočinek je pro mě stav, kdy jste v pohodě. Já jsem to určitě neprožívala v pohodě, protože mě velmi zasáhla ta ztráta pocitu bezpečí a perspektivy. Ale bylo to pestré. Všichni si pochvalují, jak si odpočinuli a přehodnotili věci. Ano, samozřejmě, taky jsem přehodnotila věci a taky jsem si určitým způsobem odpočinula, ale bylo to pro mě velmi náročné. Samozřejmě budu děkovat za všechno, co jsem se naučila, tak jako děkuju sobě za všechno, co jsem se naučila, ale nepotřebuju tu dobu nějak adorovat.

Během Covidu jste účinkovala ve Stardance, které jste musela předčasně opustit a stala jste se v tu chvíli takovou ikonou pro neočkovanou část obyvatelstva.

Byla jsem v těch okolnostech, kdy jsem byla reprezentant nějakého přístupu i jako k sobě a vlastně jsem byla v tom mlýnku okolností. Já jsem aktivně nedělala nic. Já jsem rebel a vím, kdy dělám rebelské gesta, ale tohle nebylo rebelské gesto. Takže to bylo náročné, bylo mi líto, že to skončilo takhle blbě, ve smyslu zbytečně, protože já jsem byla zdravá, neměla jsem fyzický handicap a byla to systémová věc. Trvalo několik měsíců, než jsem to vstřebala. Protože my jsme se s Martinem (pozn. redakce: její taneční partner Martin Prágr) naučili pět tanců, takže jsem měla devítiměsíční dítě v břiše, byla jsem připravená, my jsme na tom makali a teď se to dítě nenarodilo, protože jsme nemohli odtančit ani jeden z těch našich tří favoritů tanců. Ty první dva jsem si říkala „jasně, to je takový úvod, neukážeme všechno“ a pak měly nastoupit ty tři a neměla jsem ani ambici víc, já jsem byla naladěná na pět tanců a stačilo. Já nemám soutěžní buňky vůbec, nespouští se mi touha být lepší než někdo jiný a zničit si kvůli tomu zdraví, to nemám.

Tancovala jste už dříve nebo to byla nová zkušenost?

Byla to úplně nová zkušenost pro tělo. Nikdy jsem ani do tanečních nechodila, ale byla jsem nadšená. Protože já jsem nikdy nic nedrilovala a jak to byla úplně nová disciplína, tak jsem se enormně rychle učila, takže jsem měla euforii uspokojení z toho, jak se to přes noc uložilo a jak se každý den rychle zlepšuju. To je skvělé. A v okamžiku, kdy jsme došli do fáze, že už to byly takové ty detaily, co mě nebavily, no tak už přišel další tanec a zase přišlo rychlý zlepšování a tanec mě bavil moc. S Martinem jsme vytvořili opravdu hezký vztah přátelství, které stále trvá a užili jsme si to a fakt nám bylo líto, že jsme skončili, protože my jsme si jeli ty fórečky a měli jsme připraveno několik desítek scének, které jsme nemohli realizovat.

Tancujete v současné době? Nemáte možnost někde ukázat, co jste se naučili?

Ne, zatím taková možnost nevznikla, ale kdyby vznikla, tak rádi. Ale tím, jak jsou vykastované plesové sezóny, a nevíme, co bude, jak bude, takže nikdo nic moc neorganizuje. Uvidíme, jak se to bude vyvíjet, ale my s Martinem jsme pro.

Máte spoustu profesí, která z nich je to vaše „gró“?

Já jsem si uvědomila, že opravdu těch „zdrojových studánek“, jak já to nazývám, toho, co mi přináší pocit uspokojení, radosti, smysluplnosti, potřebnosti, to, co jako bytosti potřebujeme cítit, aby nám život dával smysl, aby nás bavil, že jich mám několik a že tohle všechno, co jste popsala, to jsou ty zdrojové studánky a není jedna lepší než druhá, nebo jedna oblíbenější než druhá, já jsem šťastná, že jich tam mám víc a ony se vzájemně doplňují, protože pořád je to jedna disciplína – já. Spojují se mi všechny umy v každé činnosti, takže nemám, že bych měla radši herectví, než třeba přednášky.

Všude se uvádí, že jste studovala improvizaci u Jaroslava Duška. Bylo to pro Vás to stěžejní, nebo to byla jen další zkušenost?

Byla stěžejní, ale dávno, na začátku cesty. Inspirovalo mě to, ale nenapodubuju ho. Jedu si svůj styl improvizace. Komička jsem byla vždycky, protože jsem vyrůstala v humoru. My jsme doma pořád žertovali, poslouchali jsme Cimrmany, Šimka a Grosmana, Nárožného a potom, když začaly sitkomy, tak jsme celá rodina sjížděli sitkomy a já jsem vyrůstala ve vtipech. Takže jsem vycvičená výchovou. A když lidi rozesměju a je mi jedno, jestli je to herectvím, nebo při přednášce a stand-upu, tak se cítím blažená. Zažívám pocit naplnění.

Improvizace mi otevřela celé vesmíry, nekonečný prostor fantazie. A ten už vnímám všude. Život je improvizace, nikdy nevíme dopředu, co se stane a já se na všechno dívám jako na scénky. Díky improvizaci se nikdy nenudím, protože mám tak rozvinout představivost, že si pořád někde sním, vymyslím příběhy a vidím skeče, i když se to v realitě nestalo. Já se bavím, jakoby se to stalo i když se to stalo jen v mé hlavě.

Ale stejně tak miluju činoherní herectví. Já miluju, když režisér ví, co chce, dá mi úkol a já ho splňuju. To není, že jsem buď anebo, mě baví všechno a hlavně ta pestrost.

Běžný televizní divák vás zná hlavně z často reprízovaných pořadů jako je Comback nebo třeba seriál Ohnivé kuře, takže v televizi často hrajete buď komické postavy, nebo třeba potvory...

Já hraju, co mi dají.

Potvory se údajně hrají líp než hodné holky...

Jasně, hodné holky jsou nudné, protože jsou stejné, kdežto když hrajete záporné postavy, tak si popláčete, zaječíte, můžete ukázat celou šíři psychologie člověka a je to vrstevnatější.

Comeback opakují minimálně jednou ročně. Bylo o to natáčení taková sranda, bavili jste se vy, jako herci?

My jsme se určitě bavili, to byla radostná práce, ale to samotné natáčení bylo řemeslně přísné, takže to nebylo, že bychom improvizovali a dělali blbinky, to ne. To byly velmi pevně dané a dodržované věci a u toho jsme se bavili, protože my herci se vždycky u práce bavíme, protože se potkáváme jako kamarádi, otevření lidé, fórkujeme, vyprávíme si příběhy o pauzách, sdílíme spolu, komunikujeme spolu. Já miluju herce a herecké prostředí, protože jsou otevření a komunikativní, takže mně je v tom prostředí vždycky dobře.

Stává se Vám, že Vás fanoušci berou takovou, jakou roli aktuálně hrajete?

Jo, často. Comback byl stěžejní a z toho diváci mají pocit, že jim patřím, že taková přece jsem dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu, ale já mám různé nálady, mám introvertní nálady, mám chandry,

takže já vycházím v různých stavech na ulici, ale někteří lidé ke mně automaticky přistupují, že budu pořád naladěná v tom comebackovém módu, což nejsem, takže často bývají zklamaní, když zjistí, že tam je ten člověk, že Simona je člověk.

Vy jste komička. Co Vás samotnou pobaví a rozesměje?

Já se směju často. Mě pobaví cokoliv, kde je možnost se pobavit. Já tomu jdu okamžitě vstříc.

Podařilo se Vám někdy třeba na divadle se úplně odbourat tak, že jste nemohla chvíli pokračovat?

Jo, podařilo, ale většinou je to důsledek únavy, že nemám sílu na kontrolu.

Vypráví se, že komici jsou v soukromí spíš takoví depresivní, je to pravda?

Ano, já jsem taky. Já jsem často melancholická, když jsem sama. Takže potom kompenzuju tu vnitřní melancholii. Proto mám humor přebujelý, protože kompenzuju melancholii, ale vlastně ta melancholie přináší tu hloubku, takže potom ten humor není jenom „kopání do zadku“, ale má nějakou hloubku a o to víc se smějete, protože tam je ten kontrast.

Je nějaká Vaše role, která by pro vás byla ta stěžejní?

Takový top, to nemám, ale byla spousta prací, které mě bavily, které jsem si užila, na které ráda vzpomínám. Hodně mě bavila komisařka Jará v Neviditelných, Zoufalci, U mě dobrý, Nestyda, to vše mě bavilo. A třeba Čtvrtá hvězda, tam jsem byla úplně šťastná.

My pořád máme tendenci škatulkovat, takže mě si prostě zaškatulkovali do ostrých a vtipných, ale já jsem herečka, mě baví všechno, ten úkol, ta výzva, to je ta práce, takže mě baví všechno.

Co teď připravujete nového, kde Vás diváci uvidí?

Teď půjde do kin film Přání k narozeninám, který jsme vloni točili, a na ten se teda hodně těším a moc si přeju, aby to byla dobrá komedie, protože natáčení bylo krásné a u toho jsme hodně bavili a i jsme se mezi sebou hezky lidsky sehráli. A pak mě příští sezónu čeká další zkoušení v Dejvickém divadle s Davidem Ondříčkem, se kterým už jsem v Dejvickém divadle dělala inscenaci Třicet devět stupňů. On je filmový režisér a tohle bude jeho druhá divadelní režie, takže jsem ráda, že zase budu u toho, protože ta práce s ním je krásná a radostná, protože on nás nechá blbnout a tvořit a pak z těch vtipů vychází jeho režie.

Máte nějaké herecké kolegy či kolegyně, kteří Vás nějak víc ovlivnili?

Ani ne. Mám své oblíbené kolegy, kteří jsou mi bližší, jako například Jarda Plesl, Martha Isoová, protože jsme spolu v divadle a sdílíme spolu i osobní příběhy a jsme přátelé, ale jinak, že by mě někdo ovlivnil ve smyslu, že by mi třeba imponoval herecky ve smyslu „já, já bych to chtěla dělat jako on“, tak to můžu zmínit jen Petra Nárožného. Já jsem se byla podívat, když hrál Lakomce a tam jsem viděla jeho řemeslo a to jsem si od něj „vycucla“ a to je inspirace, ke které se můžu odkázat. Jinak jsem fakt samorost, já si jedu po svém.

Moje poslední otázka bude na aktuální LFŠ. Jak se včera hrálo v Uherském Hradišti a co jste během návštěvy zde stihla nebo ještě plánujete stihnout?

My se tady vždycky zdržujeme na tři dny. Hrajeme jeden večer a pak si chceme užít tu atmosféru a užíváme si hlavně v kavárně v parku, kde se setkáváme s lidmi a povídáme si a to nás baví.

Nevyčerpáváme se filmy, které můžeme vidět v zimě, nebo v lockdownech nebo prostě jindy, takže pro nás je to hodně o tom sociálním kontaktu, o tom, že se vidíme my mezi s sebou, pro nás je to výlet, takový teambuilding. Hráli jsme včera v kině Mír a ten prostor byl moc hezký, lidi byli pěkně naladěni a užili jsme si to. I když zrovna mně včera nepřišly múzy. To je na té improvizaci zákeřné, že vy nemáte záruky, protože my nemáme připraveného vůbec nic, ani body, prostě každou vteřinu nevíte, co budete dělat, co budou dělat ti ostatní, takže mně to včera nešlapalo, ale šlapalo to těm ostatním, takže výsledné představení je úplně „okej“, ale můj osobní pocit je takový, že jsem chtěla předvést, co všechno umím, ale prostě nepřišlo to. Jak já říkám, někdy to vyjde a někdy zase ne. Život.